

เอกสารบันทึกความคิด ประสพการณ์ และกระบวนการ
ทำงานของเยาวชน

ชื่อเรื่อง บันทึกความไม่ฝันของเยาวชนและผู้ปกครอง อบต.
วัดดาว
(เมื่อผู้ใหญ่เปิดหัวใจให้เด็กแว้น)

ชื่อคนเขียน	สกุณี ธีรัฐพลวัฒน์
ที่ปรึกษา	คุณทรงพล เจตนาวณิชชัย ผู้อำนวยการสถาบันเสริมสร้างการเรียนรู้ เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.)
จัดทำโดย	สถาบันเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) เลขที่ 386/59-60 ถ.รัชดาภิเษก แขวง ลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 02-513 8823 โทรสาร 02-5138824
สนับสนุนโดย	มูลนิธิสยามกัมมาจล ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เลขที่ 9 ถนนรัชดาภิเษก แขวง จตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 02 – 544 2513 โทรสาร 02 – 544 3896 www.scbfoundation.com

คำนำ

โลกยุคปัจจุบันกล่าวได้ว่าเป็น **ยุคสังคมเศรษฐกิจฐานความรู้** (Knowledge-Based Society and Economy) ที่ขับเคลื่อนหรือแข่งขันกันด้วย **"ความรู้"** เป็นปัจจัยสำคัญ การแข่งขันหรือพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพื่อมุ่งไปสู่ความอยู่ดีกินดี และมีความสุข **"ความรู้"** ถือเป็น **"ต้นทุนทางปัญญา"** ที่ต้องสร้างยกระดับ รวบรวม จัดระบบ จัดเก็บ โดยให้เข้าถึงง่าย และนำไปใช้ได้ง่าย หรือเรียกว่าต้องมี **"การจัดการความรู้"** (Knowledge Management / KM) เพื่อให้การดำเนินงานของบุคคล องค์กร และเครือข่าย บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างมีคุณค่า มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

สถาบันเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) ทำหน้าที่หนุนเสริมการทำงานของชุมชนท้องถิ่น ให้มีขีดความสามารถ ในการนำ แนวคิด หลักการ และเครื่องมือการจัดการความรู้ไปใช้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาเด็กและเยาวชนในชุมชนท้องถิ่นของตนเอง

เอกสารเล่มเล็กชุด **บันทึกความคิด ประสบการณ์ และ
กระบวนการทำงานของเยาวชน** สรส.จัดทำขึ้นเพื่อ

(1) บันทึกร่องรอยการเรียนรู้ร่วมกันของเด็ก เยาวชน
ครอบครัว ชุมชน กลไก และหน่วยปมเพาะเด็กและเยาวชน

(2) นำเสนอบทเรียน องค์ความรู้ ในการพัฒนาเด็กและ
เยาวชนในชุมชนท้องถิ่น ให้สามารถอยู่ในชุมชนได้อย่างมีคุณค่า มี
ศักดิ์ศรี

(3) นำเสนอวิธีการประยุกต์ใช้การจัดการความรู้ของเด็ก
และ เยาวชนในชุมชนท้องถิ่นท่ามกลางความหลากหลายของบริบท
และเครือข่ายและเครือข่ายปฏิบัติการ

(4) นำเสนอแนวปฏิบัติที่ดี (best practice) ที่เป็นนวัตกรรม
สังคมในการบ่มเพาะเด็กและเยาวชนที่เกิดขึ้นในพื้นที่ภายใต้การ
ดำเนินงานของโครงการและพื้นที่เครือข่ายอื่นๆ

สรส. ขอขอบพระคุณแกนนำชุมชน ภาคีพันธมิตร และผู้ที่มี
ส่วนสนับสนุนและเกี่ยวข้องในกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันทุกท่าน

สถาบันเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.)

บันทึกความไม่ฝันของเยาวชนและผู้ปกครอง อบต.วัดดาว (เมื่อผู้ใหญ่เปิดหัวใจให้เด็กแว้น)

สกุณี ญัฐพลวัฒน์

เดินทางไป “วัดดาว”

เมื่อได้รับการชักชวน ให้มาทำงานเขียนร่วมกันกับสถาบัน เสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) โดยผู้อำนวยการ สรส. คุณทรงพล เจตนาวณิชย์ ได้นำเสนอประเด็นที่น่าสนใจ เพื่อทำ บันทึกเกี่ยวกับความฝันของเยาวชนและผู้ปกครองใน “อบต.วัดดาว” อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี

ผู้เขียนรู้สึกสนุกและตื่นเต้นกับการเก็บข้อมูล และเข้าพื้นที่ ขึ้นมาทันที ด้วยเหตุผลส่วนตัว (มากๆ) 2 ประการ หนึ่งคือ ชื่อของ

“วัดดาว” ที่ฟังดูแสนไพเราะและเต็มไปด้วยความหวัง ยิ่งเมื่อจะได้มาฟังความฝันของกลุ่มเยาวชน ชื่อของวัดดาวยิ่งน่าสนใจเข้าไปใหญ่ เพราะทั้งชื่อและประเด็นดูสอดคล้องเข้ากันอย่างเหมาะเจาะทีเดียว

แต่เมื่อใกล้ถึงวันนัด เริ่มมีเหตุให้ต้องกังวลใจ เมื่อพี่แต้ว ผู้ชักชวนให้ทำงานนี้บอกรายละเอียดว่า เด็กๆ ที่เราจะไปชวนพูดคุยด้วยนั้น เป็นกลุ่มเด็กผู้ชายรักการ์ตูนมอเตอริไซด์(ยกล้อ) ที่หลายๆ คนมักเรียกกันว่า “เด็กแว้น”

เอาละสิ!!

ถามตัวเองว่า ไหวไหมเนีย เพราะนี่ภาพเด็กซึ่งมอเตอริไซด์ที่คุ้นเคยตามหน้าหนังสือพิมพ์แล้วชักหวาดๆ พี่แต้วเห็นสีหน้าและน้ำเสียงลดความตื่นเต้น เลยรีบบอกว่า

“พี่แต้วไปเจอน้องๆ มาแล้ว น้องเขาน่ารักกันนะ และมีความฝันอยากเล่นดนตรีร่วมกัน ที่สำคัญในกลุ่มก็วนเด็กๆ ที่วัดดาวกลุ่มนี้ มีพ่อกับแม่ของน้องคนหนึ่ง (จริงๆ สามคนพี่น้อง) พ่อชื่อว่าน่าชอบ เป็นสมาชิกอบต.ด้วย แก่ใจดีมาก รักลูก รักเพื่อนๆ ลูกด้วยคอยดูแลกำกับลูกกะเพื่อนลูกๆ ไม่ให้เกเร”

เสียงหนักแน่นยืนยัน จังก็ได้เลย เด็กแว้นหรือ ดีเหมือนกันได้เจอ ได้พบ พูดคุยกับตัวเอง จะเป็นยังไงก็ต้องลองดู ฟังแต่เสียงเล่าลืออ้าง จะไปเหมือนอย่างที่เจอกับตัวคงไม่ได้

แล้ววันนัดไปพบน้องๆ กลุ่มเยาวชนและน้ำชอบก็มาถึง ผู้เขียน พี่แต้ว และเพื่อนอีกคน เดินทางไปพร้อมๆ กัน บนเส้นทางสายบางบัวทอง-สุพรรณบุรี วันนั้นอากาศเป็นใจ ฟ่ำสิฟ่ำอยู่สูงๆ ดูแจ่มใส เริ่มมีลมหนาวพัดมานิดๆ ให้ได้ดีใจ

รถลดเลี้ยวเข้าบางปลาหมอ เส้นทางสองข้างถนนมีน้ำท่วมให้เห็นต้นไม้ไหวๆ แกว่งลมในน้ำ ผ่านบ้านเรือน แล้วผ่านบึง ผ่านหนอง ผ่านแยกหลายแยกจนต้องแวะถามไถ่ทางไปวัดดาว ไม่นานนักพี่แต้วก็ชะลอรถหน้าวัดเลี้ยวขวาเข้าโรงเรียนวัดดาว จุดนัดกลุ่มเยาวชนและน้ำชอบ

ที่ศาลา นั่งเล่นหลัง เล็ก ด้านหน้าโรงเรียน กลุ่มหนุ่มวัยรุ่น ประมาณ 6-7 คน ยืนบ้าง นั่งบ้าง กำลังพูดคุยเฮฮา หน้าตาดูกวนๆ ใกล้เคียงๆ กันมีมอเตอร์ไซด์จอดอยู่ 5-6 คัน ผู้ชายวัยกลางคนผิวเข้ม สายตาบ่งบอกความใจดีที่แท้ซื่อๆ ไบหน้ายิ้มแย้ม ยืนอยู่กับ

ผู้หญิงวัยกลางคนที่ดูใจดีไม่แพ้กัน เข้าใจว่าทั้งสองคนนี่คงเป็นน้ำ
ชอบและภรรยา

ทุกคนหยุดการสนทนา แล้วหันมามองที่รถกระบะสีดำคัน
ใหญ่เป็นตาเดียว

มองออกจากรถ ผู้เขียนหยุดนิ่ง แล้วคิดตามตัวเองว่า ไซ้
กลุ่มนี้หรือเปล่า ...เด็กแว้น เด็กที่ใครๆ เคยบอกว่า ...เหลือรับ ไม่
อยากยุ่ง กลุ่มนี้ไซ้ใหม่ที่เราารู้สึกหวาดเล็ๆ เมื่อรู้ว่าจะได้เข้ามา
พูดคุย ...ไอ้หนุ่มผมทองสวมแว่นกันแดดทรงโต ไอ้หนุ่มผมชอยใส่ที่
คาดผม กับไอ้หนุ่มขาเดปหลายๆ คนนั่นหรือ...

ก่อนลงจากรถ ผู้เขียนและเพื่อนหันไปถามพี่แต้วว่า นี่ไซ้
ใหม่พี่ ลงเลยไซ้ใหม่

ผู้เขียนลงจากรถด้วยหัวใจตุ้มๆ ต่อมๆ แบบบรรยาย
ความรู้สึกไม่ถูก

อยากรู้ อยากเห็น อยากฟังอยากคุย พริ้มๆ กับไม่อยากรู้ไม่
อยากเห็นอะไรเลยในเวลาเดียวกัน

อบต. “วัดดาว” จุดร่วมของการพัฒนาชุมชน

ก่อนจะไปต่อกันที่เรื่องของเด็กแว้น นั้นแน่! อยากรู้แล้วไซ้
ใหม่ เดียวก่อนๆ เราต้องมีคั่นรายการกันบ้างสิ!

ตัดฉับเข้าโฆษณา อบต.วัดดาวกันเสียหน่อย เพื่อบอกว่า
ที่มาของการพูดคุยวันนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากไม่มีเรื่องราว

เบื้องหลังเป็นตัวเชื่อมประสาน เชื่อมโยงและผลักดันหลายๆ สิ่งให้เกิดขึ้น

หากเคยอ่านเอกสารเกี่ยวกับงานการสนับสนุนการจัดการความรู้ และกิจกรรม โครงการต่างๆ ของสถาบันเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) คงเคยเห็นว่าชื่อของ อบต.วัดดาว เป็นชื่อที่โดดเด่นในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะเรื่องการสร้างพลังกลุ่ม การสร้างการมีส่วนร่วม จนทำให้งานมีการฟื้นฟูภูมิปัญญาพื้นบ้าน ประเพณีวัฒนธรรมอันดีงามหลายอย่างของชาวบ้านกลับฟื้นคืนมา มีชีวิตชีวา เช่น งานลอยกระทง และเทศกาลกำฟ้า โดย “นายก อบต. ประทิว รัศมี” และผู้นำหลายๆ ท่าน ทั้งสมาชิก อบต.กำนัน ผู้ใหญ่ และผู้นำไม่เป็นทางการท่านอื่นๆ

และเพราะผู้เขียน เพิ่งเคยมาที่วัดดาวเป็นครั้งแรก จึงลองค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ อบต.วัดดาว ทางอินเทอร์เน็ต ก็ได้ ความรู้ที่น่าสนใจขึ้นมาเพิ่ม ดังนี้

องค์การบริหารส่วนตำบลวัดดาวให้ความสนใจในเรื่องของการจัดการความรู้ โดยเฉพาะการจัดการความรู้ที่จะนำมาเป็น เครื่องมือเพื่อพัฒนาคน โดยให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนในชุมชน

โดยร่วมมือกับสถาบันเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) มีการจัดเวทีเพื่อเสริมศักยภาพในด้านต่างๆ หลายเวทีด้วยกัน โดยเริ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548

ทุกวันนี้ อบต. วัดดาว มีการนำโมเดลประเทศมาใช้เพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและเสริมการทำงาน ให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น โดยมีแนวคิดในการทำงานคือ การพัฒนางาน มีกระบวนการพัฒนางานในชุมชน มีการผลักดันการทำงานหลายเรื่องไปพร้อมๆ กัน ไม่ว่าจะเป็น โรงเรียนผู้นำ โรงเรียนพ่อแม่ โรงเรียนอาชีพ โรงเรียนชาวนา สิ่งที่น่ามาเป็นเครื่องมือเพื่อการดึงบุคลากรในท้องถิ่น มาร่วมเรียนรู้ได้อย่างดี เป็นเรื่อง ประเพณี วัฒนธรรมภายในท้องถิ่น

และยังมีการใช้หลักการ KM ในการทำงานร่วมกัน คือ “การชวนให้คิด แลกเปลี่ยนความคิดเห็น แล้วไปลงมือปฏิบัติ” โดยอบต. เป็นคุณอำนวยคอยสนับสนุน หัวใจสำคัญคือ “การแลกเปลี่ยนและการมีส่วนร่วม”

สรส. ได้เขียนบทความเกี่ยวกับ “การประยุกต์ใช้แนวคิดหลักการ เครื่องมือ การจัดการความรู้ ในการพัฒนาคนและส่งเสริมการเรียนรู้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภาคกลาง” มีข้อความตอนหนึ่งที่กล่าวถึงวัดดาวว่า

“ในระดับองค์กร มีภาพความก้าวหน้าที่น่าสนใจของ **อบต.วัดดาว** จ.สุพรรณบุรี ที่พยายามสร้าง “ทีมตำบล” ซึ่งประกอบด้วย อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้นำทางธรรมชาติใน

ชุมชน (ประธานกลุ่มอาชีพ ประธานกองทุน ฯลฯ) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ “โรงเรียนผู้นำ” นอกจากนี้ก็พยายามสร้างแกนนำและทีมงานเพื่อขับเคลื่อนการเรียนรู้ในประเด็นอื่นๆ เช่น “โรงเรียนกลุ่มอาชีพสตรี” ที่หันกลับมามองเศรษฐกิจ การตลาด และการผลิตเพื่อรับใช้ชุมชนของตัวเอง “โรงเรียนพ่อแม่” ที่ผู้ปกครองจะร่วมกันสร้างสมองสู่โอกาสของของชีวิตบุตรหลานตัวเองได้อย่างไร การทำงานทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย ถ้าไม่มีการจัดการในระดับองค์กร ของ อบต.ที่จะประสานความร่วมมือกับฝ่ายต่างๆ ทั้งภายในและภายนอก อบต.”

เนื้อหาหลายๆตอน ที่ได้อ่านจากการค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นการสรุปการประชุม หรือบทความของสรรส. ที่เกี่ยวเนื่องกับการทำงานโดยตรงเหล่านี้ ล้วนมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้ผู้เขียนนำมาประติบัติประตอภาพที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป ทั้งในช่วงบทสนทนาระหว่างผู้เขียนกับกลุ่มเยาวชนและนำชอบ และการรวมกลุ่มของเยาวชน “เด็กแว้น” แห่ง อบต.วัดดาว

ทั้งนี้เพราะ เมื่อทุกส่วนส่งไม้ต่อความคิด เชื่อมโยงทุกส่วนทุกกลุ่ม โดยมีเป้าหมายเพื่อยกระดับการพัฒนาของทั้งตำบลไปพร้อมๆ กัน (เร็วบ้างช้าก็ยังไม่สายเกินไป) การเริ่มต้นจากการประชุมรวมกลุ่ม เพื่อค้นหาจุดร่วม จึงเป็นสิ่งที่น่ายินดีเสมอหากได้เริ่มเกิดขึ้น ดังนั้น การไม่ละเลยกลุ่มวัยรุ่นที่หลายคนอาจเพิกเฉยและไม่อยากสนใจแม้กระทั่งรู้สึกอยากกีดกันให้เป็นคนอื่น จึงเป็น

ประกายไฟเล็กๆ ที่จะช่วยให้กลุ่มเยาวชนเหล่านี้ ได้หันกลับมา มองเห็นศักยภาพของตนเอง ทบทวนความฝันที่เคยมี แล้วปลุก พลังของคนให้ตื่นขึ้นมาโลดเต้นอีกครั้ง เมื่อประตูแห่งโอกาสเริ่มเปิด แง้ม

“เด็กแว้น” วัดดาว

มาถึงสิ่งที่คุณคนอยากฟังใช่ไหม เรื่องราวของกลุ่มเยาวชนที่ ใครๆ ก็มองว่า เป็นเสมือนก๊วนป่วนกวนเมือง แรกคุยเบื้องต้น ถ้าม กลุ่มเยาวชนกลุ่มนี้ว่า ส่วนใหญ่แล้วเพื่อนๆ ที่รวมกลุ่มกันมีกี่คน ได้ คำตอบว่า ประมาณ 20 กว่าคน ที่ชอบขี่มอเตอร์ไซด์ ยกล้อ และ แต่งเครื่องเท่าที่จะมึงบประมาณบ้าง

“เด็กแว้น หรือเปล่าไม่รู้ ก็ไม่ได้คิดว่ามีชื่ออะไร ไม่ได้เรียก กลุ่มตัวเองหรืออะไร ต่างคนก็ต่างชอบ บางคนชอบขี่มอเตอร์ไซด์

เที่ยวเฉยๆ บางคนชอบยกล้อ บางคนชอบแต่งเครื่อง แต่งบ๊วย ก็
ต้องแต่งเองบ้าง แต่งบ๊วยๆ ส่วนใหญ่พวกผมก็อยู่กัน เจอกัน พูดคุย
เฮฮากัน ตกเย็นก็เปลี่ยนเสื้อผ้ามาเตะบอลที่ในโรงเรียนเนี่ย พอเตะ
เสร็จก็ไปรวมตัวกันคุยกันที่ร้านพี่แจ๊ค กินน้ำอาเจ(ยี่ห้อน้ำอัดลม)
กินขนม แล้วก็กลับบ้าน”

เสียงเล่าของหนึ่งในหนุ่มวัยรุ่น 7 คนที่มาล้อมวงพูดคุยกับ
พวกเรา แต่ละคนดูหน้าตากวนๆ แต่พอพูดคุย ก็ดูสนุกสนานตาม
ประสาวัยรุ่น หลายคนพูดไปเขินไป อาการเขิน หลบหน้าหลบตา ยิ้ม
อายๆ นี่แหละ ที่ทำให้ผู้เขียนเลิกหวาดหวั่น แล้วชวนกลุ่มเยาวชน ที่
ใครๆ ก็เรียกว่า เด็กแว้น คุยได้อย่างต่อเนื่องร่วมไปกับพี่แด้วที่
เริ่มต้นชวนน้องพูดคุยเป็นคนแรก

กลุ่มเยาวชนที่มาเป็นตัวแทนหลายๆ คนในวันนี้ มีด้วยกัน 7 คน ได้เรียงชื่อได้ ดังนี้ เกด โภธิแก้ว อายุ 21 ปี, ตี-ธงชัย นามมาแสง อายุ 18 ปี, อี๊ด-เอกติน ศรแสง อายุ 16 ปี, พวง-อนุชา นามมาแสง อายุ 16 ปี, กอล์ฟ-จรินทร์ มะปราง อายุ 17 ปี, โอม-อดิเทพ ไพไพจิตร อายุ 16 ปี และ ศักดิ์-พรศักดิ์ โภธิกุล อายุ 20 ปี

แต่ละคนบอกว่า วันนี้มาเพราะ
นำชอบบอกรว่าจะมีพี่ๆ มาคุยให้เล่าถึง
สิ่งที่คิด หวัง ตั้งใจอยากทำ และทุกคนก็
พร้อมใจกันมา เพราะอยากให้ผู้ใหญ่
รับรู้ความฝันของพวกเขาว่า ต้องการที่
จะรวมตัวกันเล่นดนตรี แม้จะยังไม่มี
โอกาสก็ตาม

กลุ่มวัยรุ่นที่นั่งอยู่ตรงหน้า ผลัดกันเล่าเรื่องราวของตนเองให้
ฟัง แต่ละคนมีที่มาแตกต่างกันไป แม้จะเริ่มต้นโดยเกิดที่วัดดาว
เหมือนกัน เรียนที่โรงเรียนวัดดาวจนจบ ป.6 เหมือนกัน (ต่างรุ่น) แต่

บางคนก็หยุดเรียน แล้วหันไป
ทำมาหากินเพื่อเลี้ยงชีพอย่าง
เกด อี๊ด พวง กอล์ฟ และ
ศักดิ์ ในขณะที่ตีเรียนเกือบ
จบ ม.3 แต่เพราะมีเหตุให้
ต้องหยุดเรียน จึงยังไม่ได้

เรียนต่อ ส่วนโอมนั้นเรียนจบ ม.3 ที่โรงเรียนบางปลาหมี่ และกำลังเรียนต่อที่ กศน. ในระดับมัธยมปลาย เป็นปีแรก

ทุกวันนี้ส่วนใหญ่ช่วยที่บ้านทำนา(เช่า)เป็นหลัก เกิดช่วยงานญาติส่งเสื้อผ้าขายอยู่กรุงเทพฯ อีตคนนั้นพ่อและแม่ขายผลไม้ที่กรุงเทพฯ ตัวเองไป-กลับเพื่อมาเรียน กศน.ในช่วงวันเสาร์-อาทิตย์

เรื่องเรียน กศน.นั้น เด็กๆ ในกลุ่มที่มาพูดคุยวันนี้บอกว่า เริ่มหันกลับมาเรียนกันหลายคน อย่างเกิด อีตและกอล์ฟที่มาเรียนระดับมัธยมต้น เกิดบอกว่า ตัวเองตั้งใจกลับมาเรียนเพื่อให้มีความรู้ เพราะอาจทำให้วันข้างหน้าดีกว่านี้

“เพราะช่วงที่ว่างๆ อยู่ คิดว่าถ้าเราเรียน ให้มีวุฒิ อาจจะมีอนาคต ทำอะไรได้ดีกว่านี้ ผมคิดว่าถ้าสอบผ่าน ก็จะไปเรียนไปเรื่อยๆ ดีกว่าทิ้งอนาคตตัวเองไปวันๆ จริงๆ คิดไว้ก่อนแล้ว แต่ไม่มีเวลาตอนนี้มีเวลาก็เลยมาสมัคร”

“ผมมาเรียนพร้อมกับเกิด ชวนกันไปเรียน เพื่อนเกิดชวนก่อน แล้วก็มาชวนผมด้วย ตอนตัดสินใจก็ไปบอกพ่อ พ่อก็ดีใจบอกให้เรียน” อีตเล่าย้อนถึงวันตัดสินใจสมัครเรียน กศน.

พูดถึง กศน.ลองสอบถามเพื่อเป็นความรู้ นื่องๆ ตอบว่า เรียนปีหนึ่งเสียค่าใช้จ่ายไม่มาก น่าจะไม่เกิน 2000 บาท หนังสือไม่ต้องเสียเงินเรียน เพราะที่นี้ นายกฯ ประทิวสนับสนุน ด้วยการออกเงินซื้อหนังสือเรียนไว้ที่เรียน (เรียนที่อาคารในวัดดาว) เมื่อเปิดเทอมนักเรียนต้องเสียเงินเพื่อเช่าหนังสือตลอดเทอม เมื่อเรียนจบ นำหนังสือมาคืน จะได้เงินที่เช่าคืนด้วย เป็นเสมือนค่ามัดจำ และผู้เรียนยังเหมือนได้เก็บสตางค์ไว้ด้วย

พวกเราหันไปคุยกับพวก พวกบอกว่าไม่ค่อยชอบเรียนเลย ตอนเด็กๆ เรียนไม่สนุกเท่าไร เบื่อๆ แต่ตอนนี้คิดว่า ตัวเองเปลี่ยนไปแล้ว “เห็นเพื่อนๆ กลับไปเรียนกัน มันก็ดูน่าสนุกดี เดียวปีหน้าจะสมัครเรียน กศน.บ้าง” (นำชอบยืมดีใจใหญ่กับคำตอบของลูกชายคนกลาง)

แม้พวกไม่ชอบเรียน แต่เป็นคนที่มีความรู้ในด้านการทำมาหากินเก่งไม่แพ้ใคร เก่งทั้งจับปลา และเลี้ยงไก่ชน พวกบอกว่า ตั้งแต่เด็ก เห็นพ่อเลี้ยงก็ชอบสนใจ และอยากจับปลา ทำนา และเลี้ยงไก่มากกว่าไปโรงเรียนเสียอีก

ส่วนดีนั้น ออกตัวว่าเป็นคนใจร้อน ตอนนี้ใจเย็นลงเยอะแล้ว เพราะฝึกตัวเอง และไม่อยากทำให้พ่อแม่ลำบากใจ ถ้าไม่อยากมีปัญหาส่วนใหญ่อะไรก็ใช้วิธีอยู่บ้านไม่ออกไปไหน เพราะหากควบคุมใจไม่ได้ก็จะไม่ดี ทุกวันนี้ก็ช่วยงานพ่อแม่คือทำนา และช่วยงานสาธารณะประโยชน์ตามแต่ที่พ่อจะชวน อย่างถางหญ้า ตัดกิ่งไม้ข้างทาง หรือวิ่งรถเฉลิมพระเกียรติ โดยไปช่วยพ่อและชวนเพื่อนๆ ไปด้วยกัน

“บางทีก็ไปช่วยกันครับ ช่วยตัดหญ้า ตัดกิ่งไม้ ตามวันพ่อ ดี ชวน” เสียงกอล์ฟอธิบาย

“บางทีก็ไปช่วยวัด ช่วยปลูกต้นไม้ (เพื่อนแซว-จริงดิ?) ไปช่วยจริงๆ มาช่วยเองนะโว้ย” โอมเล่าก่อนจะโต้ตอบเพื่อนที่แซว แล้วเล่าถึงเหตุการณ์เกี่ยวกับวัดที่เพิ่งเกิดขึ้นว่า เขากับกอล์ฟ มักจะเข้าวัดไปช่วยงาน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะบ้านโอมอยู่ใกล้วัดแล้วสนิทกับเจ้าอาวาส ซึ่งหลังจากพูดคุยกับพวกเขา โอมจะเข้าไปวัดอีกครั้งเพื่อช่วยผูกผ้าในงานศพแม่ของเจ้าอาวาสวัดดาว

“ที่วัดเคยมีของหาย ไม่นานมานี้แหละ แล้วมีคนบอกให้ไล่ผม 2 คนออกจากวัด แต่หลวงพ่อก็ไม่ได้ไล่เพราะเห็นผมมาตลอด ผมมา

ช่วยงาน ตอนนี้นำรู้แล้วว่าใครเอา ก็คนแถวนี้แหละ แต่เขาปิดข่าว เขาตั้งใจจะจับแบบคาหนังคาเขาเลย”

คำพูดของโอมทำให้คิดถึงผู้คนที่มักจะมีคนอื่นด้วย
รูปลักษณะภายนอกเป็นหลัก แล้วป้ายความผิดให้ไม่ว่าเรื่องนั้นจะ
จริงหรือไม่ก็ตาม

“ถ้าถามผมว่า มีเรื่องอะไรที่ทำให้ใครเดือดร้อนใหม่ ผมว่าก็
คงเรื่องรถนี้แหละ” กอล์ฟตอบคำถามเมื่อพี่แต้วเกริ่นนำอยาการู้ถึง
เรื่องราวของเด็กแว้น

“มันก็มีเสียงดัง เพราะแต่งเครื่องกันบ้าง แต่เราไม่เคยทำ
อะไรให้เดือดร้อนคนอื่นเลย ไม่มีเรื่องอื่น ไม่มี ตีกันอาจมีบ้าง แต่ก็
ไม่ค่อยมากนักนะ” เสียงเกดพูดขึ้นมา

“ถ้ามี ก็เป็นเรื่องของต่างตำบลเจอหน้ากัน มันกวนกัน อะไร
อย่างนี้ แต่ไม่ยอมมีเรื่องหรอก มันเรื่องใหญ่ ไม่สนุก บางทีก็ ถ้าจะ
มีเรื่อง รู้แนวแล้ว ก็หลบดีกว่า ชวนกันกลับบ้าน บางทีก็มีส่วนที่
เกี่ยวกับเรื่องของผู้หญิงเหมือนกัน แต่ไม่เท่าไรหรอก” กอล์ฟเอ่ยปาก

“ผมไม่ชอบยกล้อ” เสียงโอมดังขึ้น “กั๊วรถพัง” ส่วนฮึด
บอกว่า เขายกล้อไม่เป็น ไม่ชอบ

ถามไปที่ตี ตีบอกก็ยก ลองยกดูตั้งแต่เด็กๆ ที่ขี่รถได้ตอน
อายุประมาณ 12-13 ปี ลองๆ ดู ขี่ได้ก็ขี่ ตอนนี้นำพวงก็ยกล้อเป็น เพิ่ง
หัดได้ไม่นาน

อยู่ดีๆ เสียงเกดก็เอ่ยขึ้นมาว่า

“พี่รู้ไหม เห็นพวกผมรวมกลุ่มกันอย่างนี้ ใครๆ ก็มองว่า พวกผมติดตากัน ผมอยากบอกว่า ให้ตำรวจมาตรวจต่อนี้เลยก็ได้ ไม่กลัวเลย เพราะพวกผมไม่ยุ่งกับยาอยู่แล้ว มันแพง (หัวเราะ) ล้อเล่น ...ไม่อยากยุ่งนะ”

“แล้วแต่ใครจะพูดปล่อยไปเลย ปากคนก็ปากคน” เสียงตี บ่นงึมงำ

“พอเสียงดัง ผู้ใหญ่จะบอกว่า- - มันลากศพมาแล้ว” เสียง ใครไม่รู้สีกคนดังขึ้นมาในวง

“ใครทำอะไรผิดหน่อย ก็ตั้งไปทั่วมุมบ้านแล้ว”

แล้วถ้าเราทำดีละ ผู้เขียนถามออกไปลอยๆ

“ไม่ค่อยมีคนมองเห็นหรอก เขาจะพูดแต่เรื่องไม่ดี ถ้าเราไม่ ดีสักครั้งก็จะไม่ดีตลอด เขาไม่เห็นแล้ว เขาไม่ยอมรับ” ศักดิ์พูดขึ้น หลังจากเงิบมาตลอดช่วงการสนทนา

เราจึงได้โอกาสหันไปถามเขาบ้าง ศักดิ์บอกว่า ช่วงนี้ไม่ได้ ทำงานเพราะเพิ่งออกจากงานได้ครึ่งปี มาพักอยู่ที่บ้าน ส่วนใหญ่ ชอบขี่รถเล่นไปเรื่อยๆ คนเดียว ชอบบรรยากาศตอนขี่รถ และก็ตก เย็นจะมาเล่นฟุตบอลกับเพื่อนๆ และเจ้าฟุตบอลนี้แหละ คืออีกหนึ่ง กิจกรรมที่พวกเขา มักเล่นร่วมกัน

เวลาเย็นๆของทุกวัน หนุ่มๆ เหล่านี้มักจะมารวมตัวกันเตะ ฟุตบอลที่สนามหน้าโรงเรียน พวกเขาบอกว่ามีกันเยอะเกือบ 30 คน ได้ ที่มาเล่นฟุตบอล แบ่งทีมแข่งกันสนุกๆ หากช่วงหน้าหนาว หลายคน

อาจหายหน้าไปบ้าง เพราะไปค้างอยู่ที่นาเป็นเดือนๆ เหมือนกับตี และพวง แต่ในช่วงเดือนพฤศจิกายนที่ไปเก็บข้อมูลนี้ เป็นช่วงน้ำหลาก น้ำท่วมนาจึงไม่มีการหว่าน หยุดทำนาเป็นช่วงหาปลา และเล่นฟุตบอลในตอนเย็น

เด็กผู้ชายกับฟุตบอล รวมตัวกันเล่น ทั้งได้สนุก ได้ออกกำลังกาย ได้เจอเพื่อนฝูง และยังได้พูดคุยกันหลังเตะฟุตบอลด้วย

ในวงสนทนาหลังเตะฟุตบอลนี้เอง ที่เป็นที่มาของความฝัน และทุกคนมองเห็นร่วมกัน ความฝันที่กลายเป็นหัวข้อสนทนาประจำวง ที่ทำให้ดวงตาของเด็กแว่นกลุ่มนี้(และเพื่อนๆ) เป็นประกาย สุกสว่างดังดวงดาว

ที่ “วัดดาว” ยังมีความฝันซุกซ่อนอยู่

“ก็ดนตรีนี้แหละครับ ผมรักตลอดชีวิตเลย เล่นเป็นอยู่แล้ว แต่ยังไม่มีการส่งเสริมเท่าไร ถ้าส่งเสริมน่าจะดี” เกด-พีใหญ่ในวง ที่

เป็นเหมือนผู้นำให้เพื่อนๆ ได้เกิดแรงขับเคลื่อน และอยากเล่นดนตรีตั้งวงร่วมกัน เริ่มต้นพูดถึงความฝันเป็นคนแรก

“ผมหัดเล่นกีตาร์เอง เพราะชอบ ตั้งแต่เด็กๆ แล้ว นิ่งดูคนใหญ่เขาเล่นแล้วเราไปฝึก

จริงๆ ตั้งแต่เด็กๆ ผมเล่นระนาดเป็นมือตำบลดวดดาวด้วยนะ หัดเล่นที่โรงเรียนวัดดาว ก็เล่นดนตรีไทยได้ทุกอย่าง ชอบ”

ดูเหมือนความฝันได้ก่อรูปขึ้นวันละนิดวันละน้อย จนวันที่เราได้ไปชวนคุย ความฝันก่อร่างกลายเป็นวงดนตรีขนาดย่อม ที่บรรจุกุณรักเสียงเพลงมารวมตัวกัน เพราะเมื่อไฉนเรียงถามความฝันของแต่ละคน ทุกคนล้วนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า ถ้าให้ฝันว่าอยากทำอะไร ทุกคนก็ตอบว่า อยากเล่นดนตรี (มีเสียงหนึ่งแทรกว่า ถ้าได้รับการสนับสนุนเรื่องกีฟาก็ดีนะ)

“ผมอยากเล่นดนตรี อยากเล่นกลอง ตอนเรียนที่อ่างทอง เคยเล่นกลองวงนะ แต่พอไม่ได้เรียนแล้ว ก็ไม่ได้เล่นอีกเลย” ตีบอกถึงความฝันตัวเอง

มือกีตาร์อีกเสียงเอ่ยขึ้นว่าตัวเองก็เคยเล่น แต่เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยได้ซ้อมแล้ว กอล์ฟบอกว่า กีตาร์อยู่บ้านเพื่อนยังไม่ได้ไปเอาเลย

พวง-หนุ่มยิ้มหวานชี้ไปยังอีกคน บอกว่า ผมก็อยากเล่นดนตรี อยากเล่นเบส น่าสนุกดี แต่ไม่เคยเล่นหรอก คิดว่าไม่ยากอยากรวมกับเพื่อนๆ เล่นด้วย ส่วนหนุ่มน้อยอีกคนที่ชื่อโอม บอกว่า เคยเล่นดนตรีเครื่องเป่าและดนตรีไทยที่โรงเรียนวัดดาว ถ้าเขาได้เล่นดนตรีในวันนี้ “ผมอยากจะทำเครื่องเป่า”

ความฝันรวมตัวกันได้อย่างไร เรื่องนี้เกิดเป็นคนตอบว่า

“เรานั่งคุยกัน ผมก็บอกว่าชอบเล่นกีตาร์ ตอนอยู่กรุงเทพฯ ก็เข้าห้องซ้อมดนตรีกับเพื่อนๆ (อีกกลุ่มหนึ่ง) ผมคุยกับพวกนี้แล้วก็

ถามว่า ใครเล่นอะไรเป็นใหม่ ก็เคยชวนไปซ้อมบ้าง ในตัวเมือง แต่กับกลุ่มนี้ยังไม่เคยได้ซ้อมจริงจัง เคยเอากีตาร์มาเล่นร้องเพลงกันบ้างหลังเล่นฟุตบอล”

“มันมีความสุขนะ ที่วันนั้นเราเอากีตาร์มานั่งเล่นกันตรงนั้น กอล์ฟเอากีตาร์มา ผมก็เล่น คนอื่นก็ร้อง สนุก ชอบ”

พูดเรื่องร้องเพลงได้นิดเดียว เสียงใครสักคนไม่ทันสังเกตก็ร้องเพลงออกมา เสียงหวานทีเดียว

“พวกผมชอบเพลงของพีแวงค์ วงแคลช ชอบวงแพนเค้ก วงเล่าโลม วงเรทโทร มันโดนใจ” กอล์ฟอธิบายเพลงของกลุ่มวัยรุ่นนี้ เชื่อว่าวัยเดียวกันอ่านมาถึงตรงนี้คงเห็นด้วยกับเพื่อน ๆ วัตดาว

“ผมคิดว่า ถ้าเรามีเครื่องดนตรีให้ได้ซ้อม ได้เล่นด้วยกันก็คงจะดี เราจะได้ตั้งวง ฝึกซ้อมกัน ผมเชื่อว่า ถ้าเราอยากเอาจริง มันต้องทำได้ ถ้ามีจริงๆ แล้วมีคนสนใจอยากมาเล่นเยอะ เราก็ต้องลองให้เล่นกัน ใครมีหัว มีพรสวรรค์ ก็จะได้เล่นต่อไปด้วยกัน ถ้าใครไม่ไหว ก็คงต้องยอมรับ แล้วก็เปลี่ยนตัวเองไปเป็นผู้ฟัง แต่ก็อาจจะอยู่ในวง ช่วยวงในด้านอื่นๆ ได้”

เกดน้ำเสียงชิงชัง บอกต่อว่า “ผมคิดว่า ถ้าอยากทำให้ได้ ก็ต้องเอาเวลาว่างๆ จากทำอย่างอื่น มาใส่ใจมันเยอะๆ มาทำให้มากทุกอย่างอยู่ที่ใจ และทุกคนต้องช่วยกัน ไปด้วยกัน ให้นำคนเดียวคงไม่สำเร็จ ส่วนจะทำให้เป็นอาชีพได้ไหม มันขึ้นกับ ถ้าเราทำจริงจัง เราก็ต้องออกไปประกวด ออกไปทำให้คนอื่นเขายอมรับให้ได้”

ถามถึงแนวทางออก ที่ว่าหากมีการสนับสนุนเครื่องดนตรี
จริงๆ คิดว่า น่าจะนำไปไว้ที่ไหน

“ผมว่า เอาไว้ที่บ้าน นายกฯ ก็ได้ครับ ทำห้องซ้อมขึ้นมา
เมื่อพวกเราไปซ้อม นายกฯจะเห็นว่าพวกเราเอาจริง”

“สงสัยจะอยู่แต่ในนั้นทั้งวัน ไม่มีเวลาได้ซักรถแล้ว” เสียง
สนับสนุนดังมาจากในวง

เมื่อผู้ใหญ่เปิดหัวใจให้เด็ก

วันนี้ น้ำชอบ ถือเป็นตัวแทนผู้ใหญ่ของ อบต.วัดดาว และเป็นสมาชิก อบต. ที่มาร่วมพูดคุย โดยมีนายกฯ ประทิวระมา
พูดคุยทักทาย ก่อนจะขอตัวไปทำงานอื่น

น้ำชอบ-พ่อของตีและพวง สองหนุ่มในกลุ่มเยาวชนที่มา
พูดคุยด้วย ยิ้มตลอดเวลาระหว่างการพูดคุย ทั้งยังส่งสายตาเอ็นดู
ลูกและเพื่อนๆ ลูกทุกขณะที่เด็กๆ ตอบคำถาม มีเดือนเป็นบางครั้ง
เมื่อกลุ่มหนุ่มเริ่มตอบคำถามแบบอ๋าๆ ข้าๆ หรือเฉไฉเปลี่ยนเรื่อง
สนุก น้ำชอบและภรรยา ถือเป็นตัวอย่างของพ่อแม่ ที่เข้มแข็ง
เด็ดเดี่ยว และมีจิตใจเปิดกว้าง พร้อมรับฟังลูก และไม่ตัดสินลูกจาก
การกระทำเท่านั้น แต่เปิดโอกาสให้ลูกได้พูดคุย บอกเหตุผล และยัง
ช่วยดึงลูกเพื่อนๆ ให้อยู่ในจุดที่ไม่ล่อแหลมต่อการเกกมะเหรกเกเร
จนเสียคน

ถัดจากบรรทัดนี้ไป คือบทสัมภาษณ์พูดคุยระหว่างพวกเรา
และนำชอบ คงไม่ต้องอธิบายต่อจากคำสัมภาษณ์ให้ยืดยาว

ลองอ่านดูแล้วจะพบว่า หัวใจของผู้ใหญ่ที่เปิดกว้างนั้นเป็น
เช่นไร และเชื่อได้เองว่า สิ่งเหล่านี้ ล้วนส่งผลต่อหัวใจของเด็กๆ ลูกๆ
และเพื่อนๆ ของลูกทุกคน ที่จะทำให้พวกเขาารู้ด้วยตัวเองว่า ยังมีคน
ที่ห่วงใยอย่างจริงใจ พร้อมทั้งจะเป็นกำลังสำคัญที่จะส่งพวกเขาให้
ยืนขึ้นได้ด้วยตัวเอง

....

ถาม - อยากให้นำชอบตอบคำถามหน่อยค่ะ จะได้เป็นแรงบันดาลใจ
ให้กับคนอื่น เพราะเห็นนำชอบกับแม่ เวลาลูกไปไหนก็จะไปด้วย

เด็กๆ ก็ก็จะบอกว่าน้ำชอบใจดี เอ็นดูเด็กๆ พวกนี้ คือ เพื่อนๆ เขาเนี่ย น้ำชอบใจดีกับเพื่อนลูกทุกคน เลี้ยงลูกช่วงวัยรุ่น หนักใจมั๊ย ?

(น้ำชอบ) ถามว่าหนักใจมั๊ย หนักครับ แต่ผมก็พยายามทำให้ดี ไม่อยากให้เกเร ไปทางอื่น ยกล้อหรือจะตีกัน ผมก็คอยเตือน แต่ถ้าทำมากไป เดี่ยวก็จะไปกันใหญ่

(แม่) เดี่ยวนี้ซาแล้ว เมื่อก่อนเมื่อปีก่อนนะหนัก เริ่มวัยรุ่น นี้เริ่มมีความคิดแล้ว

(น้ำชอบ) ผมก็อยากจะช่วยเพื่อนๆ พวกๆ เขาเนี่ย อยากไปเล่นกีฬาที่ไหน ผมก็จะขับรถพาไป จะได้ห่างเรื่องนี้บ้าง

ถาม - คือพ่อกับแม่ก็จะสนับสนุน อยากจะทำอะไรก็พาไป ?

(น้ำชอบ) ครับ จะได้ลืมเรื่องนี้บ้าง

ถาม - แต่เขาไม่มีเรื่องอื่น เรื่องยาเสพติดมีมั๊ย ?

(น้ำชอบ) ไม่มีนะ มีแต่ยกล้อ ช่างบ้านเขาก็บอก ..ลูกแก่อีกแล้ว

ถาม - เราห่วงอะไรเขามากที่สุด ?

(น้ำชอบ) ตอนนั้นก็ห่วงเรื่องรถอย่างเดียวแหละ อุบัติเหตุ เรื่องยาเสพติดเมื่อก่อนก็คิดเหมือนกัน แต่ว่าก็ไม่มี ถ้ามีก็ไม่ได้หรอก

ถาม - อย่างเด็กกลุ่มนี้พอมองว่าเป็นไง ธรรมดา เกเร ตามประสาวัยรุ่น หรือเป็นอย่างไรคะ ?

(แม่) ไม่เหลือขอเท่าไรหรอก เป็นไปตามประสาวัยรุ่น

(น้ำชอบ) ของผมนี่ งานก็เป็นงานนะ เวลาที่เขาต้อง
รับผิดชอบ ช่วงเวลานี้ก็ไม่ค่อยได้ไปไหน เพื่อนๆ มาเล่นบอลลีกไม่ได้มา
ช่วงนี้ก็เลิกเย็นหน่อย ช่วงนี้ช่วงว่าง ตัวเล็ก(พวง) นี่ก็ดูแลไก่(ชน)
แล้วก็ออกหาปลากันทุกวัน

ถาม - หน้าทีหลักๆ ของเด็กๆ อยู่ที่บ้านมีอะไรบ้างคะ ?

(น้ำชอบ) ช่วงหน้ามาก็ออกมา ไปนา โดยมากเขาจะนอน
นาไม่กลับมา เขาจะนอนกัน 2 คนพี่น้อง

ถาม - ช่วงระยะทำนาก็เดือนคะ ?

(น้ำชอบ) ประมาณเดือนนี้ พอลีกจากนาก็ไม่ได้นอนนา
แล้ว วันสองวันก็หว่านปุ๋ย ฉีดยา

(แม่) ตอนว่างก็มาเล่นบอลลีกนี้แหละ มานั่งคุยกับคนอื่นๆ

ถาม - พ่อแม่หลายคนเขาก็มีความหวัง ความฝันกับลูก อย่างน้ำ
ชอบกับแม่ มีความหวังอะไรกับลูก หรือใฝ่ฝันว่า ลูกจะเติบโตไป
อย่างไร ?

(น้ำชอบ) สมัยก่อนผมก็พยายามช่วยไม่ให้เกเร ตอนนี้ผมก็
ช่วยอยู่ ก็ช่วยมานานหลายปีแล้ว ช่วยเด็กวัยรุ่น ใฝ่ฝันไม่อยากจะ
เกเร

(แม่) บางทีถ้าไม่ออกมาเตะบอล ช่วงนี้ยังไม่ท่วม ก็ไปเปิด
เพลงร้องกันที่บ้าน เราก็ปล่อย บางทีข้าวปลาก็หุงให้กินเสร็จ

(น้ำซอบ) ก็ปล่อย ไม่ให้ออกไปไหนกันไง ซอบไหนก็เอา
ไม่ให้เกินกว่าเหตุ ผมก็ให้อภัย

(แม่) ก็ช่วยเตือน อย่าไปเกรงมะเหรกเกร

ถาม - เขาพาเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจมาให้มั๊ย ?

(แม่) บางทีก็มีเหมือนกัน ้วยรุ่นนะ

(น้ำซอบ) ก็้วยรุ่น ก็มีเล็กๆ น้อยๆ ก็มี บางทีก็มีบ้างเป็นเรื่อง
ปกติธรรมดา

(แม่) อย่างเมื่อไรวะ นี้ เขามีภรรยาที่ตาบอดอื่น เขาก็ไปเล่นรำวง
กัน รำวงย้อนยุค ทางโน้นขับมา เลี้ยวมา ลูกก็มาบอกเรา เราก็บอก
ว่าใจเย็นๆ

(น้ำซอบ) เราก็บอกว่า เห็นท่าไม่ดี หนูก็กลับซิ ก็กลับกัน
เห็นท่าไม่ดี ถ้าอยู่โดนแน่ ก็กลับเลย เราก็ว่าดีแล้วลูก เราไปเที่ยว
ไม่ได้ไปหาเรื่อง ไปเที่ยวเล็กๆ น้อยๆ ไกลเคียง พ่อก็ไม่ได้ว่าอะไร

ถาม - เมื่อกี้ถามเขาว่า เขาได้ทำอะไรเสียสละให้กับชุมชนบ้าง เขาก็
บอกว่ามี มาช่วยตัดต้นไม้ เพราะว่าช่วยพ่อ มีอะไรอย่างอื่นอีกมั๊ย
คะ ?

(น้ำซอบ) มีงานอะไรของชุมชนส่วนรวม พอบอกเขาก็ไปกัน

(แม่) : ไปช่วย ทั้ง 2 คนพี่น้องนี้แหละ บางทีถ้ามาเจอพวก
เพื่อนๆ ก็ชวนเพื่อนไปช่วยด้วย

(น้ำชอบ) อย่างงานรวมมวลชน อย่างตอนวิ่งธงเมื่อวานเขาก็ไปวิ่ง

ถาม - อันนี้เป็นวิธีที่เราพยายามดึงให้เขามาช่วยงานในชุมชน ?

(น้ำชอบ) ดึง ผมเองจะบอกให้มา แต่ถ้าคนไม่ว่างก็ไม่ใช่ไร่ติดงานก็ให้ไปทำงาน งานนี้เป็นสิ่งที่ดีแน่ ทำงานก็มีเงิน ถ้าไม่ทำก็ไม่มี บางคนก็เรียกเราว่าลุง เราก็บอกว่า ลุงไม่ว่าห rokok ไปทำงานเถอะ แต่ถ้าว่างก็ไปช่วยลุง เขาก็ไปกัน ไปเป็นกลุ่มเป็นก้อนกัน พอไปช่วยเราก็จะบอกว่าไปแล้วห้ามหนีลุงกลับ เดี่ยวกลับพร้อมกันอะไรอย่างนี้ จะไปไหนต้องบอก ไม่ใช่ว่าแว๊บหายๆ ถ้าไปเล่นกีฬาต่างตำบล อย่าง บางใหญ่ บางปลาม้า ผมจะไม่ให้เขารถเครื่องไป ก็พาเขาไปเล่น

(แม่) พวกกันไปเต็มรถกระบะ

ถาม - ที่เขาบอกว่าอยากเป็นนักดนตรีนั้น เขาจริงจังกันแค่ไหน ?

(น้ำชอบ) ดนตรีนี้ผมก็ไม่ค่อยรู้ เขาเคยบอกว่าไปจังหวัดๆ ผมก็บอกว่าไม่ให้ไป

(แม่) ก็นึกว่าจะไปเที่ยว แต่ว่าไปเช่าห้องเล่นดนตรีกัน

(น้ำชอบ) บางที่ก็ชั่วโมงละ 80 บาท ผมเคยถามเขานะ ไปเช่าเป็นชั่วโมง ชั่วโมงละเท่าไร 60, 80, 120 ก็ถามว่ามันเป็นยังไง มีหลายราคา อยู่ที่ขึ้น บางทีไปกัน 2-3 คนก็ถูกหน่อย เครื่องดนตรี 2-3 ชิ้น ไปกัน 4 คนก็เพิ่มสตางค์ขึ้น ก็แล้วแต่

ถาม - แล้วน้ำชอบสบายใจขึ้นมั๊ยที่รู้อย่างนี้ ?

(น้ำชอบ) ก็สบายใจขึ้น ก็ยังภูมิใจ ไปทำอะไรอย่างนี้เราไม่
ว่า ผมก็นึกว่าจะไปเดินเที่ยวตามห้าง แต่เขาไม่บอกผมนะ ว่าไป
ซ้อมดนตรี เพิ่งรู้วันนี้ที่คุยกัน ถ้ารู้ก็คงแย้มๆ ให้ฟังแล้ว ผมก็ห้าม
ไม่ให้ไป เพราะนึกว่าเขาจะไปเดินตามห้างอะไร ก็ไม่รู้

(แม่) ก็เคยนะ ถ้าไปห้าง เราก็พาเขาก็ไปด้วย เขาก็แยกไป
ร้องเพลงในห้องที่เขามีนะ เราก็บอกให้เวลาชั่วโมงนึงนะ

ถาม - เพราะว่าพ่อแม่ใจดีด้วย คือถ้าน้ำชอบไม่ได้ใจดี
เอื่อเพื่อพ่อแม่ มีแนวโน้มที่เด็กๆ จะไปกันใหญ่ ?

(แม่) ก็กลัวจะเป็นอย่างนั้น

(น้ำชอบ) เราต้องช่วยกัน ลูกเราวัยรุ่น ของเขามีคนเดียว
ของเรามี 2 คน 3 คน แรงเยอะ

(แม่) กับเพื่อนๆ นะ ถ้าออกไปไหนมีดๆ ไปคุยกันเป็นกลุ่ม
อย่างนี้ ถ้าเราโทร.ไปบอกให้กลับบ้าน ก็เขื่อนะ ก็จะชวนกันกลับ

ถาม - จริงๆ ที่เขาดูเป็นแก๊งค์ เป็นเพราะรูปลักษณ์ภายนอก ตาม
ประสาเด็ก ?

(น้ำชอบ) อือ ผมก็เคยห้าม อย่างทำผมแดงเลย ทำผม
ไม่ใช่หน้าที่ของเรา เราเป็นผู้ชาย แต่ที่นี้บางคนก็บอกว่าชอบ
อย่างอืดนี่เราก็บอก “อย่าทำเลย ลุงไม่ค่อยชอบ” เขาก็บอก ..หนู
ชอบ

.....

คุยกับน้ำชอบเสร็จ กลับมาที่กลุ่มเยาวชนที่นั่งคุยเล่นกัน ผู้เขียนและเพื่อน เริ่มหันไปพูดคุยกันเองเบาๆ ว่า ดีใจที่ได้มาคุย ได้มาเห็นและรู้จักเด็กกลุ่มนี้ ที่หากไม่มีโอกาสได้นั่งพูดคุยอย่างนี้ เราคงนึกภาพของเขาไปในทางอื่นที่ไม่ดีๆ เสียเป็นส่วนใหญ่

โอมเตรียมตัวไปผูกผ้าในงานที่วัด ขณะที่หลายๆ คนบอกว่าเดี๋ยวจะไปเปลี่ยนชุดมาเตะฟุตบอล พี่แต่ว์เลยชักชวนให้พาไปจุดนัดพบ ที่หลายๆ คนชอบไปเจอกัน หลังเตะฟุตบอล ที่เรียกกันว่า ร้านพี่แจ๊ค แล้ววันนั้น พี่แต่ว์ก็แปลงกายเป็นสกอยด์สาว ที่นั่งซ้อนมอเตอร์ไซด์หนุ่มออกไป ผู้เขียนและเพื่อนจึงขับรถตามไปไม่กี่กิโล

ร้านพี่แจ๊คเป็นร้าน

ขนม เครื่องดื่มและของชำ อยู่บนถนนริมทุ่ง ด้านหน้าและด้านหลังเป็นทุ่งนา ที่ตอนนี้มีน้ำท่วมเหมือนบึงน้ำ กลุ่มวัยรุ่นเปิดขวดน้ำอาเจ หยิบขนม แล้วพากันไปนั่งที่มุม

นั่งเล่น ใกล้เคียงไม้และต้นกล้วย มุมที่ “ป่าประภา จันทรหอม” แม่ของพี่แจ๊ค เป็นคนบอกว่าทำให้พวกเขาโดยเฉพาะ

หลายๆ คนบอกว่า พี่แจ๊คคุยสนุก เพิ่งกลับมาอยู่วัดดาวได้ไม่นานหลังจากไปทำงานที่กรุงเทพฯ คอยสอน และเตือนพวกเขาเหมือนพี่ชาย พวกเขาจึงชอบบ้านพี่แจ๊ค แถมมีบรรยากาศดี สบายๆ ไม่มีสายตาคอยตำหนิให้รู้สึกสะเทือนใจอีกด้วย

ผู้เขียนเดินเลี้ยวไปทักทายป่าประภา ชวนพูดคุย ป่าประภาบอกว่า เด็กๆ กลุ่มนี้ก็น่ารักดี พอใช้ได้ ไม่ได้เกเรที่ไหน มานั่งก็นั่งเฉยๆ ไม่ได้ไปหาเรื่องใคร อีกอย่างนี่มันก็ในบ้านของตัวเองด้วย

“ช่วงนี้บ้านเขาไม่ทำนากัน ก็จะมาขลุกอยู่ที่ร้านทั้งวันแหละ นั่งกินขนม ไม่เคยติดเงินนะ มีเงินน้อย ก็กินน้อย เราคุ้นสั้ย ก็พอใช้ได้ ไม่เกเรใคร บางทีเราก็ต้องบอกคนอื่นว่า พวกนี้มันดีนะ ไม่ก่อกวนอะไร บางคนก็อาจจะมองเขาไม่ดี แต่เราคุ้น เห็นมันทุกวัน”

คุยกับป่าประภา

แล้วได้ยินเสียงหัวเราะของวัยรุ่นน หันไปมอง นั่นพี่แจ๊คกำลังถ่ายภาพน้องๆ กับมอเตอร์ไซด์คันเก่งของแต่ละคนกันอยู่ด้านหน้าร้านพี่แจ๊คนั่นเอง

“ดนตรี” จุตร่วมฝัน...สักวันต้องเป็นจริง

ฟ้าฤดูหนาวมีดีเร็วกว่าฤดูไหนๆ เวลาเคลื่อนผ่านไปรวดเร็ว
เสียจริง

ผู้เขียน เพื่อน และพี่แด้ว นั่งอยู่บนรถที่ขับเคลื่อนออกไป
ไกลจากวัดดาวแล้ว แต่เสียงพูดคุยและความสนุกยังคงอวลอยู่ใน
บรรยากาศ เรายังคงพูดถึงกลุ่มวัยรุ่นวัดดาวอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ขึ้น
รถมา

ความฝันของพวกเขามันจะเป็นจริงไหม

แน่นอน คำตอบเหล่านั้นไม่สามารถตอบกันได้ง่ายๆ ยังมี
เงื่อนไขและปัจจัยอีกมากมายที่จะเข้ามาเกี่ยวข้อง

ดนตรีที่พวกเขารักที่จะเล่น ร้อง และบรรเลง

ดนตรีที่จะทำให้หัวใจของพวกเขาเปล่งประกาย และมันใจ
ในตนเองมากขึ้น

“ดนตรี” จุตร่วมความฝันของทุกคน เส้นทางจะเป็นเช่นไรกัน

ไม่มีใครตอบคำถามได้ เพราะมันยังไม่ถึงวันที่เป็นจริงวัน
นั้น

แต่เพราะเราเริ่มมองเห็นแสงสว่างส่องออกมาจากประตูที่
ผู้ใหญ่หลายๆ คนเริ่มเปิดออก กว้างขึ้น-กว้างขึ้น เราได้แต่คิดและ
มุ่งหวังในใจว่า พวกเขาคงมีวันได้เห็นเด็กๆ กลุ่มนี้ เดินก้าวเข้าสู่
ประตูแห่งโอกาสที่เปิดออก นี้ไม่วันใดก็วันหนึ่ง

ตราบเท่าที่กลุ่มผู้ใหญ่ใน อบต.วัดดาว เชื่อมั่นว่า ความสุข
ของทุกคน ทุกกลุ่ม คือ เป้าหมายของการพัฒนาตำบลทั้งตำบล
ร่วมกัน

...เสียงเกิดลอยขึ้นมาในห้วงคำนึง ขณะที่ผู้เขียนนั่งเฝ้ายบ
จ้องมองดวงดาวบนฟ้าไกลๆ

“มันมีความสุขนะอะ ที่วันนั้นเราเอากีตาร์มานั่งเล่นกัน”

ความหวาดหวั่นหายไปจากจิตใจ ฉันและเพื่อนกล่าว
ขอบคุณพี่แต้วซ้ำแล้วซ้ำเล่าที่ชักชวนให้เรารู้จักความฝันซึ่งซุก
ซ่อนอยู่ที่ “วัดดาว”

แนะนำโครงการ

โครงการส่งเสริมการจัดการความรู้ของเยาวชนในชุมชน
ท้องถิ่น (4 ภาค) ดำเนินงานภายใต้ความร่วมมือของสถาบัน
เสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) มูลนิธิชุมชนท้องถิ่น
พัฒนา มูลนิธิสยามกัมมาจล และธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด
(มหาชน) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เยาวชนมีขีดความสามารถที่จะ
ดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนอย่างมีคุณค่า มีศักดิ์ศรี สามารถสร้าง
ประโยชน์ให้กับตนเอง ครอบครัว ชุมชน และมีศักยภาพที่จะเป็น
กำลังสำคัญในการพัฒนาชุมชนท้องถิ่นของตนเอง อีกประการที่
สำคัญคือ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีนโยบายและ
แผนงานที่ชัดเจนในการสนับสนุนกิจกรรมการพัฒนาเด็กและ
เยาวชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน บ้าน
วัด โรงเรียน สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่